

САВЕТ ЕВРОПЕ
ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЉУДСКА ПРАВА
ДРУГО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА
Представка бр. 46616/07
Теодора КНЕЖЕВИЋ и Светлана КНЕЖЕВИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Друго одељење), 17. марта 2009. године на заседању Већа у саставу:

Francoise Tulkens, *председник*,
Ireneu Cabral Barreto,
Vladimiro Zagrebelsky,
Danutè Jočienè,
Dragoljub Popović,
Andras Sajó,
Nona Tsotsoria, *судије*

и Sally Dollé, *секретар Одељења*,

У вези с горњом представком која је поднета 24. октобра 2007. године,
У вези с одлуком да се горе наведеној представи да приоритет према Правилу 41 Пословника Суда,
У вези са декларацијом коју је Тужена држава поднела 12. септембра 2008. године којом тражи од Суда да ову представку скине са списка својих предмета и одговором подносиоце представке,
После већања, доноси следећу одлуку:

ЧИЊЕНИЦЕ

Подносиоце представке, гђа Теодора Кнежевић (прва подносиоца представке) и гђа Светлана Кнежевић (друга подносиоца представке) су држављанке Србије рођене 1990. године, односно 1954. године и тренутно живе у Београду. Друга подносиоца представке је мајка прве подносиоце представке. Владу Србије („Влада“) представљао је њен заступник г. С. Царић.

А. Околности предмета

Чињенице овог предмета, како су их странке доставиле, могу се сумирати на следећи начин.

1. Први круг парничног поступка

Ђ. Ж. је 1. октобра 1990. године потврдио пред Окружним судом у Београду да је биолошки отац прве подносиоце представке.

Суд је истог дана наложио Ђ. Ж. да плаћа месечно издржавање првој подносиоце представке.

Изгледа, међутим, да Ђ. Ж. није поступио по овој пресуди.

2. Други круг парничног поступка

Ђ. Ж. је 2. јуна 1992. године поднео тужбу против обе подносиоце представке са захтевом да се његово раније признање очинства прогласи ништавим.

Четврти општински суд у Београду је 5. маја 1993. пресудио у његову корист.

До септембра 1994. године ова пресуда је постала правоснажна.

3. Трећи круг парничног поступка и накнадни извршини поступак

Подносиоце представке су 6. септембра 1994. године заједно поднеле тужбу против Ђ. Ж. тражећи признање очинства и досуђивање увећаног издржавања за дете.

После једног враћања предмета на нижу инстанцу, Четврти општински суд је 30. децембра 2005. године пресудио у корист подносиоце представке. Тиме је он прогласио Ђ. Ж. за биолошког оца прве подносиоце представке и наложио му да плаћа, почев од 6. септембра 1994. године, месечно издржавање у износу од 8.000 динара, и исплати већ заостало издржавање и 99.362,50 на име трошкова у року од петнаест дана.

Окружни суд у Београду је 31. маја 2006. године потврдио ову пресуду и она је тиме постала правоснажна.

Прва подносиоце представке је 15. септембра 2006. године поднела Четвртом општинском суду предлог за извршење пресуде која је донета у њену корист.

Четврти општински суд је 18. октобра 2006. године донео решење о извршењу у вези са тим.

Испоставило се да је поступак извршења још у току, а дужник није извршио никакву исплату.

ПРИТУЖБЕ

Подносиоце представке су се позвале на чланове 6, 8 и 13 Конвенције, као и на члан 5 Протокола бр. 7. Оне су се, међутим, у суштини жалиле на: (i) правичност и исход другог круга парничног поступка, (ii) дужину трећег круга парничног поступка, заједно са накнадним поступком извршења и (iii) недостатак делотворног правног средства за процедурално закашњење.

ПРАВО

1. Подносиоце представке су се жалиле на дужину трећег круга парничног поступка заједно са накнадним поступком извршења, као и на

недостатак делотворног правног средства у вези са тим. Ове притужбе су прослеђене Влади према члану 6 став 1, као и члану 13 у вези са чланом 6 став 1 Конвенције.

Влада је писмом од 12. децембра 2008. године обавестила Суд да предлаже да се припреми једнострана декларација ради решења ових питања. Она је, такође, затражила од Суда да ову представку скине са свог списка предмета у складу са чланом 37 Конвенције.

Декларација Владе коју је потписао њен Заступник гласи како следи:

„Изјављујем да је Влада Србије спремна да прихвати да је дошло до повреде права подносиоци представке према члану 6 став 1 и члану 13 Конвенције и нуди да исплати подносиоцима представке износ од 4.400 евра *ex gratia* у вези са представком која је заведена под бројем 46616/07 код Европског суда за људска права.

Овај износ, који треба да покрије сву материјалну и нематеријалну штету, као и трошкове, исплатиће се у динарској против вредности, без пореза који се може платити, а на рачун ...[који ће навести] ... подносилац представке. Овај износ ће се исплатити у року од три месеца од датума доношења одлуке Суда. Ово плаћање ће представљати коначно решење овог предмета.

Влада жали што је дошло до радњи које су довеле до подношења предметне представке.“

У писму од 20. октобра 2008. године подносиоци представке су изнеле мишљење да не би било оправдано да се овај предмет скине са списка предмета.

Суд подсећа да се чланом 37 Конвенције предвиђа да он може, у било којој фази поступка, одлучити да скине неку представку са списка својих случајева. Члан 37 став 1 (в) посебно омогућава Суду да скине неки предмет са свог списка ако нађе да је „даље неоправдано да се настави разматрање представке“, а он је то чинио у прошлости на основу одређених једностраних декларација тужених влада чак и када су подносиоци представке тражили наставак поступка.

С том намером, Суд ће пажљиво размотрити декларацију коју је Влада припремила у овом предмету у светлу начела која произлазе из његове судске праксе (видети *Tahsin Acar против Турске*, [ВВ], бр. 26307/95, ставови 75 – 77, ЕЦХР 2003-VI).

Суд примећује да је у једном броју предмета одредио природу и обим обавеза које проистичу за државу уговорницу према члану 6 и 13 Конвенције у погледу права на суђење у разумном року (видети, међу многим другим предметима, *Cocchiarella против Италије* [ВВ], бр. 64886/01, ЕЦХР 2006; *Kudla против Пољске* [ВВ], бр. 30210/96, ЕЦХР 2000-XI; *Илић против Србије*, бр. 30132/04, 9. октобар 2007. године). Где је Суд утврдио кршење ових чланова он је досудио правичну надокнаду, а њен износ је зависио од посебних карактеристика предмета.

С обзиром на природу уступака који су садржани у једностраној декларацији Владе у предметном случају, као и на износ предложене надокнаде (који се може сматрати разумним у поређењу са оним које је Суд доделио у сличним случајевима, када се узме у обзир чињеница да само четири године оспораваног поступка спада у надлежност Суда *ratione temporis*, пошто је Србија ратификовала Конвенцију 3. марта 2004. године), Суд налази да више није

оправдано да се настави разматрање овог дела представке (члан 37 став 1 (в) Конвенције; видети, за релевантна начела, *Tahsin Acar*, цитиран у горњем тексту; *Naran protiv Турске*, бр. 25754/94, пресуда од 26. марта 2002. године).

Суд је, такође, задовољан да поштовање људских права која су дефинисана Конвенцијом и Протоколима уз њу од њега више не захтева да настави разматрање овог дела представке (члан 37 став 1 *in fine*).

Сходно томе, треба је скинути са листе.

Пошто изгледа да је оспоравани поступак још у току, треба приметити да одлука Суда о њеном брисању не прејудуцира основаност потраживања подносиоцима представке код домаћег суда нити, заиста, ни њихову могућност да добију надокнаду за свако додатно процедурално кашњење до ког може доћи после датума ове одлуке.

Суд, на крају, подсећа да је, у складу с чланом 46 став 2 Конвенције, Комитет министара једино надлежан да надзире извршење правоснажних пресуда. Ако, међутим, Тужена држава не испуни своје обавезе из једностране декларације дате у овом случају, представку треба вратити на списак предмета Суда сходно члану 37 став 2 Конвенције (видети *Aleksentseva и двадесет осам других подносилаца представке против Русије* (одлука), бр. 75025/01, ЕСЉП, 23. март 2006. године).

2. Суд је размотрио остали део представке коју су подносиоци поднеле. Међутим, пошто је размотрио сав материјал који поседује и у оној мери у којој су питања на која се подносиоци представке жале у његовој надлежности или нису делотворно решена горе наведеном декларацијом, Суд сматра да у спису овог предмета нема ничега што би могло открити повреду конвенције у овој фази. Произлази да се овај део представке мора одбацити пошто је очигледно неоснован, сходно члану 35 ставови 3 и 4 Конвенције.

Из тих разлога, Суд једногласно

Узима у обзир услове из декларације Тужене владе у вези с притужбама које су изнете према члану 6 став 1 и 13 Конвенције (у вези са дужином поступка) и модалитете за обезбеђење обавеза о којима је у њој реч,

Одлучује да представку скине са списка својих предмета у оној мери у којој се она односи на горе наведене притужбе у складу с чланом 37 став 1 (в) Конвенције,

Проглашава остали део представке недопуштеним.

Sally Dollé
Секретар

Francoise Tulkens
Председник